(Folytatás az első oldalról.)

bol a lelkesedés az ifjú résztvevők tömegeiben. Dörög a taps *Bernini* elvtárs szavai után, amikor a világ ifjúsága nevében megköszöni a DISZ harcát és eredményeit. Valaki meg is jegyzi. *„Nem tudok ugyan olaszul, de maga a beszéd is nagyon tetszik“*. — *Székely Sándor* elvtárs egyetemünket képviseli a gyűlés szónokai között. Szeged kulturális hagyományairól beszél, amelyek örökösei vagyunk. Eszembe jut József Attila. Önkéntelenül is arra gondolok, hogy milyen jó lenne, ha a díszemelvényen a Sztálin-díjas Nagy Sándor mellett ő is ott ülhetne. Hiába, — nem törhetett ki kora börtönéből. A jelen ifjú művészei, írói, tudósai előtt már tágranyíltak a lehetőségek.

Az öt nagyhatalom képviselőinek hozzászólása

következik. Nagy a derültség, amikor *Malcolm Nixon*, az angol küldött az angol-magyar futballmérkőzésről beszél. *„Másodszor is megverjük őket!“* — súgom japán szomszédomnak, s ezen mindketten nagyon derülünk. A lelkesedés csúcspontját éri el, amikor *Keita Kamory*, a Szudáni Ifjúsági Szövetség főtitkára lép a mikrofonhoz. Keita szerény. Tudja, hogy a taps nemcsak neki szól, hanem az egész népe iránti rokonszenv kifejezése. Keresetlen, egyszerű szavakkal tolmácsolja hazája üzenetét. Mindnyájunk szívéhez forr ezekben a pillanatokban az elnyomott, jogaiért küzdő néger nép.

A természet is belátja, hogy nem illik ünneprontónak lennie. A fellegek szétnyílnak, kisüt a meleg, májusi napsugár. (A természettel ilyen szempontból meg lehetünk elégedve. Különösen május 1-én, de általában a tavaszi ünnepi megmozdulásokon rendszerint napfényes, derűs idővel ajándékoz meg bennünket. A matematikusokra vár a feladat: megoldani azt a valószínűségszámítási problémát, hogy miért van például május 1-én többször napos idő, mint a többi közönséges napokon.) Tehát a régen várt napsugár megajándékozott bennünket fényével és most megyénk ifjúsága is megkezdi az ajándékozást. Díszes cserépvázákat, dobozokat, sapkákat kapnak vendégeink. Eközben a fényképészek lázas buzgalommal működnek. (Minthogy a külföldiek mellett ülök, „potyán“ én is rákerülök jónéhány fényképre).

A gyűlés a DIVSZ-indulóval fejeződik be és kezdetét vehetné a kultúrműsor. De figyeljünk csak az üressé vált színpadra: megdöbbentő jelenet! Keität ugyancsak szorongatják! No, nem túl veszélyes a helyzet; csak az autogrammkérők rohanták meg és most hiába integet, hogy a színpadon kívül óhajt eleget tenni kívánságuknak, csak hosszas küzdelemben tudja szabaddá tenni magát. Ezalatt a nézőtér 50 százaléka az első két sorban gyűlik össze, (itt vannak külföldi elvtársaink), előkerülnek a noteszek, s itt is kibontakozik az aláírásgyűjtési kampány. Hosszú negyedóra telik el, míg

sor kerülhet a műsor megkezdésére

Az úttörők énekszámaikkal és játékaikkal nagy tetszést aratnak. A magyar és délszláv népi együttesek műsorszámai is komoly élményt jelentenek.

Délben a vendégek egy csoportjával a Szalámigyárba mentünk ebédelni. Még nem volt megterítve az asztal, ahogy odaértünk, s a várakozási időt kihasználtuk egy kis VIT-hangulat teremtésére. Először csak egyéni akciók folytak (például Nyikityin elvtárs, a DIVSZ titkára egy népviseletbe öltözött anyókával derakasan ropta a gyors-csárdást), de aztán általános perenicázásban olvadt fel a hangulat. Sok lány nem ismerte ezt a játékot és — talán mondanom sem kell — mire vége lett, ők szerették meg legjobban. Keita a táncban is rendkívül kapós volt, de az ebédnél is határozott sikere volt. Egy idősebb néni életre-halálra szántan a karjába kapaszkodott és megcsókolta. Az üzem dolgozói is főleg őt halmozták el kérdésekkel. Csak azon csodálkoztak, hogy az ebédhez adott elsőrangú almabort erősnek találta és a sör mellett állt ki.

Délután

a sportesemények

vonzottak hatalmas tömegeket. A Petőfi-pálya tornászbemutatói, ifjúsági válogatottunk szereplése, az úszóversenyek stb., mind igen nagy érdeklődés közepette zajlottak le.

A sportuszodában igen érdekes jelenet folyt le. Keität ismét bekerítették az aláírásgyűjtők s ő megkérdezte külföldi szomszédját: *„Mondd, tőled miért nem kérnek aláírást?“*, Válasz: *„Azt hiszik, én magyar vagyok“*. Ettől kezdve Keita *„magyar, magyar“* kiáltással fogadta az aláírásgyűjtőket, azonban a történelmi hűség kedvéért meg kell jegyeznem, hogy ez a módszer nem járt komoly sikerrel.

Persze, fehérbőrű külföldi elvtársaink sem maradtak ki egészen az autogrammgyűjtésből. Hogy mennyire nem, bizonyítja az, hogy magam is, aki velük együtt jártam a délután folyamán, számos úttörőt voltam kénytelen aláírásommal megajándékozni. A „sértettektől“ ezúton kérek elnézést; az vesse rám az első követ, aki a helyemben nem így cselekedett volna.

Vidám utcabállal fejeződött be a Tavaszi Békeünnep. A főtér lampionjai alatt kultúr- és sportesemények, sétahajózás, külföldiekkel való találkozás és még számos élmény friss emlékével táncol Szeged fiatalsága.

Jóleső érzés visszatekinteni az elmúlt napra: Valóra váltottuk a bukaresti VIT felhívását; amely ifjúsági találkozók megrendezését tűzte ki célul. Hozzájárult ez a nap a népek közötti barátság szilárddá tételéhez, ifjúságunk összeforrásához. Átvisszük a munkás hétköznapokba is Nyikityin elvtárs üzenetét: *„Barátságunk megbonthatatlan. Boldogságot és sikereket kívánok nektek, barátaim“*.

Csákány Béla

Az V. Korányi Sándor vándorgyűlés

Május 6—9 között tartották Szegeden az V. Korányi Sándor Vándorgyűlést. Az 1948-as Centenáris Orvoskongresszus óta ez volt az első orvosgyűlés, melyen nagyobbszámú külföldi vendég vett részt. **Apanascsenko moszkvai mikrobiológus docensnő, Makaricsev, a moszkvai Élelmezéstudományi Intézet physioligai osztályának igazgatója, Tatarenko, charkovi psychiater professzornő, Lukomszkij moszkvai belgyógyszászprofesszor, a Szovjetunió főbelgyógyásza, Aleksandrowicz krakkói belgyógyászprofesszor, Charvat, prágai belgyógyászprofesszor, Prága főbelgyógyásza, Niederland pozsonyi belgyógyászprofesszor, Katsch, greifswaldi belgyógyászprofesszor, feleségével és Kleinsorge, jenai belgyógyászprofesszor voltak vendégeink. A bolgár és román vendégek akadályozásuk miatt mondtak**

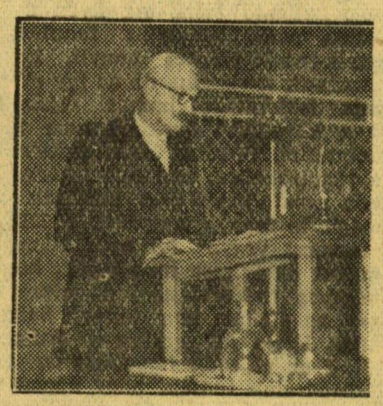

Rusznyák István, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke előadását tartja.

le. Díszvendégként résztvett Korányi Erzsébet, Korányi Sándor leánya. A kongresszusnak 350 belföldi vendége volt: legnevesebb hazai klinikusaink és kutatóink.

A kongresszus első napján a vendéglátó házigazda az ezidei elnök, **Hetényi akadémikus megnyitó szavai után Rusznyák István, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke mondotta el ünnepi beszédét.** Mindketten évtizedeken át **Korányi Sándor** tanítványai és közvetlen munkatársai voltak és személyes élményeik alapján emlékeztek meg nagy mesterükről. **Rusznyák professzor részletesen foglalkozott Korányi Sándor emberi, kutató és tanári nagyságával.** Korányi Sándor egyike volt az orvostudomány kiemelkedő enciklopédistáinak, kinek eszméi a tanítványokban és a tanítványok tanítványaiban tovább élnek. Nincs oly magyar orvos, ki közvetlenül vagy közvetve ne kerülne eszméinek hatása alá. Az orvosi hivatás helyes gyakorlását abban látta, hogy az orvos ne csak szűkebb szaktárgyához értsen, hanem tájékozott legyen az orvostudomány valamennyi alapvető kérdésében és sosem feledkezzék meg azokról a nagy összefüggésekről, melyek az embert környezetével összekapcsolják **Iskoláját azonban nemcsak mindenkiét felülmúló tudásával, hanem emberi nagyságával gyűjtötte maga köré.** Komoly életfelfogása, egyenes jelleme, igazságszeretete, humanizmusa kortársai fölé emelte. Megvetette az intrikát, az ügyeskedést, soha lekicsinylően, gúnyosan senkiről nem nyilatkozott és ilyenmódon előtte senkiről nyilatkozni nem lehetett. Családja után tanítványai állottak hozzá legközelebb, kiknek az életben való előrejutását, emberi és szakmai fejlődését gondosan figyelemmel kísérte és támogatta. **Midőn a fasiszta kormányzat nyugdíjba küldte, a legnagyobb fájdalmat az a félelem jelentette számára, hogy iskolája széthullik. Nem így történt.** Hazánk 9 belgyógyászati tanszéke közül ötöt az ő közvetlen vagy közvetett tanítványai töltenek be.

Az emlékbeszédet **Charat professzor** előadása követte, mely az első volt a tudományos előadások sorában. A külföldi vendégek közül rajta kívül **Makaricsev, Aleksandrowicz** és **Kleinsorge** professzorok tartottak előadást. Valamennyi előadást élénk vita követett.

A belgyógyászati előadások a veseműködés, a cukorbetegség, a vérkeringés tárgykörével foglalkoztak. Ezeken kívül kórélettani, sebészeti, szülészeti, szemészeti, fogászati, gégészeti, bőrgyógyászati, urologiai, ideggyógyászati, gyermekgyógyászati előadások hangzottak el. Több előadás jelentős új eredményekről számolt be.

Az auditorium maximum az előadások alatt állandóan zsúfolt volt. A kongresszust az élénk és szabad vitaszellem, a hallgatóság rendkívüli érdeklődése jellemezte.

A résztvevők számára péntek este Zathureczky Ede, szombat este Hernádi Lajos adott hangversenyt. Pénteken ebéd után a Városi Tanács elnöke rendezett a külföldiek és a kongresszus elnöksége tiszteletére fogadást. Péntek délután az I. Belklinikát látogatták meg a külföldi és belföldi vendégek. Szombat délután a Mikrobiológiai Intézet, a Gyermekklinika, az Élettani Intézet és a Biokémiai Intézet látta vendégül a külföldieket.

A kongresszus vasárnap délben zárult. **Hetényi akadémikus** záró szavaiban mérleget készített a vándorgyűlés eredményeiről. **Szavait azzal zárta, hogy a nagygyűlésnek sikerült Korányi Sándor azon törekvését megvalósítania, hogy a problémák a betegágytól induljanak ki, a megoldás módja legyen kísérletes és az eredmény — viszszatérve a betegágyhoz — segítse elő a beteg gyógyulását.**

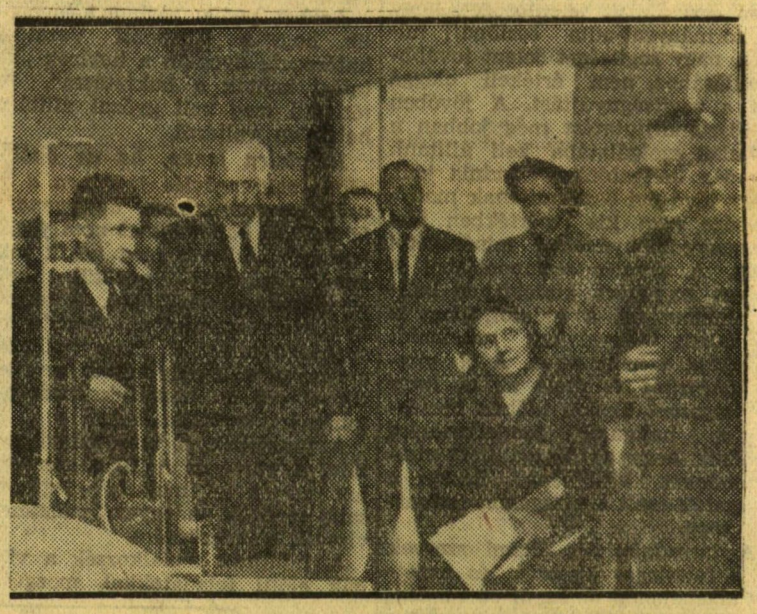

(Liebmann Béla felvétele. Fény. Szöv)

A kongresszus résztvevői a Belgyógyászati Klinika laboratóriumában

A búcsúebéden **Rusznyák professzor** felkérte külföldi vendégeinket, hogy mondják el véleményüket a látottakról és gyakoroljanak bírálatot. **Tatarenko professzor asszony** kifogásolta, hogy kevés nő vett részt a kongresszus munkájában. **Katsch professzor** tréfásan egy másik hibát tartott említésre méltónak: azt, hogy mindvégig zuhogott az eső. A külföldi vendégek kivétel nélkül nagy elismeréssel nyilatkoztak a magyar orvostudomány mai állásáról, a szegedi Orvosegyetem intézeteinek kiváló vezetőiről és korszerű felszereléséről. Ismét felvetődött a népi demokráciák közötti asszisztenscsere kérdése. Minden remény megvan arra, hogy ez nemsokára megvalósul.

A kongresszus technikai lebonyolítása nagy feladat volt. Ennek rendezés munkáját **Hetényi professzor** irányításával az I. Belklinika orvosi kara végezte, és a sikert az is biztosította, hogy munkájukhoz valamennyi klinika segítséget nyujtott. **Kelemen Endre, Scossa Karola, Faredin Imre tüntek ki elsősorban lelkes, odaadó munkájukkal.** A klinika közép- és alsókáderei elismerésre méltó módon vették ki részüket a rendezés fáradtságos munkájából.

H. D.

Hozzászólás a „Vizsgák előtt“ című cikkhez

A „Szegedi Egyetem“ legutóbbi számában cikk jelent meg „Vizsgák előtt“ címmel. A cikket Suki Béla elvtárs IV. éves bölcsészhallgató írta. Célul tűzte ki e cikk keretein belül, hogy a közelgő vizsgák előtt bizonyos „mértékű“ viszszatekintés után rámutasson a soronkövetkező feladatokra, melyek megoldása hivatott arra, hogy biztosítsa vizsgáink sikerét.

A cikk célkitűzése helyes. Valóban igen fontos, sőt szükségszerű, hogy az egyetem életében határkövet jelentő vizsgák előtt pontosan lássuk elkövetett hibáinkat, s helyesen rajzolódjanak ki előttünk feladataink. Meg kell azonban mondanunk, hogy e cikk nem érte el százszázalékosan célját, s egykét kérdésben a cikkíróval nem tudunk egyetérteni. — Erről kívánunk szólni.

Kétségtelen, hogy a cikkíró helyes problémákat is vet fel (ezek megoldásáról, illetve megoldhatóságáról nem beszél persze), de az is vitathatatlan, hogy néhány súlyos tévedéssel is találkozunk, melyek miatt bírálat tárgyává kell tennünk a cikket egyes részleteiben, majd ezt követően egészében is.

A cikk írója egy helyütt foglalkozik az egyetemi légó oktatás mai formájával, továbbá ezzel a tárgygyal kapcsolatban kifogásolja a fölöslegesen ismétlődő tematikát, mint „időrabló“ tényezőt. Állításai helytállók s gondolatával csakis egyet lehet érteni.

Azonban ebből kiindulva, áttérve a szaktárgyak területére helytelen úton halad tovább, elcsúszik azon az úgynevezett banánhéjon.

Nem tudunk egyetérteni *Suki elvtársnak azzal a kifogásával, hogy a Szovjetunió története kollégium hallgatása azon hallgatók számára felesleges, akik a marxizmus-leninizmus oktatás során már hallgatták e tárgy egyes részeit.* Kifogása annál is inkább érthetetlen, mivel számunkra elképzelhetetlen, hogy történész szakos hallgató létére megelégedhessék ilyen jelentős tantárgy nem szakkollégiumokban való feldolgozásával. A gondolat így folytatódik „a marxista oktatás keretében is hallgattuk már némilyik problémakört ötször“. A cikk írója itt igen világosan foglal állást. Valóban elismerhető, hogy a marxista oktatás keretében igen gyakori ugyanazon témakörnek többszöri előadása. *Sztálin elvtárs „A dialektikus és történelmi materializmusról“ c. művéről előadást először I—II. évben a Párttörténet oktatás keretében hallottunk.* Másodszor a politikai gazdaságtan, harmadszor IV. évben a filozófia területén bukkan fel ismét ez a kérdés. Feleslegesnek tarthatjuk ezeket az ismétléseket? Nem! Itt a problémát fejlődésében kell szemlélnünk. *Kérdezzük, ha a fenti témát már első évben a IV. színvonalon adják elő, örült volna a cikkíró? Bizonyosan nem.* Viszont — ha első évben nem is — de II. és III. évben szükséges volt a témával bizonyos mértékig megismerkedni.

Tudjuk azonban, hogy nem mindig éri el Tanszékünk azt a célt, hogy évről-évre az azonos témakörbe tartozó előadások színvonalát jelentősen emelje. Lehet, hogy ez a szerző problémája. Ez esetben a Marxista Tanszéket terheli a felelősség. De még ez esetben sem tudunk igazat adni Suki elvtársnak. Suki elvtársnak nem azt kell látnia csupán, hogy egy problémakörrel már „ötször“ foglalkoztak — bár ez a szám a legelfogultabb becslés szerint is sok — hanem azt, hogy „ötször“ ugyanolyan színvonalon hallgatták azt. Nem az ismétlődéseken, hanem az előadások színvonalának kérdésén van a hangsúly. A cikkből ez nem tűnik ki, hanem inkább az a gondolat érvényesül, hogy ami rossz, hagyjuk el — de helyébe ne ültessünk semmit. Ezzel pedig nem lehet egyetérteni.

A cikk végén egy kissé zavaros mondatot fedeztünk fel. „Azt hiszem, hogy például megfontolandó, mennyire helyes egyes évfolyamokon a vizsgák nagy száma; például I. évfolyam magyar szakon 8. Az ilyeneket a DISZ vezetőségnek meg kell beszélnie az illetékes tanszékekkel, a dékán elvtársakkal, s nyilván a helyi állami vezetés mindent megtesz azért, hogy jó vizsgabeosztást biztosítson“.

Őszintén megvallva nehéz kisütni ennek a mondatnak a valóságos értelmét. Ami különösen zavart okoz — s amit a cikkírónak is kellene tudnia — a vizsgabeosztás és a vizsgák száma nem egyenértékű fogalmak. Ezért tehát igen nehéznek tűnik a vizsgák számát csökkenteni a jó vizsgabeosztás által. Valóban igaz, hogy az egyetem állami szerveinek a DISZ-el való szoros kapcsolatától helyesen, jól megszerkesztett vizsgabeosztások születhetnek. „Nyilván“. Viszont ezzel egyáltalában nem csökken a vizsgák száma — minthogy azt nem a helyi állami szervek, hanem az Oktatásügyi Minisztérium illetékes osztálya állapítja meg.

S ha Suki elvtárs nem keveri össze a fogalmakat, megmentette volna egyetemünk egyik dékánját azoktól a kellemetlen percektől, melyeket egy DISZ-küldöttség szerzett, amely a cikkre hivatkozva — a vizsgák számának módosítását kérte.

Ami a cikk hangját illeti, arról meg kell állapítani —, hogy nem mondható éppen szerénynek. Némely helyeken szinte kinyilatkoztatás számba menő megállapítások vannak. „Azzal kezdem“, kijelenthetem“, „meg vagyok győződve arról“ — fellengős bekezdések nem a legjobb benyomást teszik az olvasóra.

A cikk jellegével kapcsolatban meg lehet jegyezni, hogy mást vártunk. *Arra gondoltunk, hogy konkrétan rámutat közvetlen feladataink ra. Csak problémát vetett fel — némelyeket rosszul — de a megoldásuk felé vezető utat nem sikerült megmutatnia.* Hogy milyen „jég“-nek kell „megtörnie“ a vizsgák érdekében, s hogy, hogyan „törjük” azt, az nem derül ki.

Barabás György
TTK. III. mat-fiz. szakos hallgató